

Tisztelt képviselő úr, kedves László!

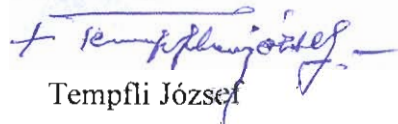
Testvéri aggodalommal követtem mindazt, ami az utóbbi hónapokban a személyed körüli, családi vonatkozású híreket illeti, s mertem remélni, hogy mindez nyilatkozataidnak megfelelően valóban a bulvársajtó kitalációja, illetve olyan személyeké, erőké, akik valamilyen okból ártani akartak neked. De végtelenül elszomorított a híre annak, hogy házasságod megromlása nem valami olcsó újságírói kitaláció, nem alaptalan rágalom. E sorok írására pedig az a mód készített, ahogyan ezeket a történeteket kezeled, hogy például szó nélkül hagytad fivéred nyilvánosságnak szánt sorait, melyben méltatlan hangon ír a feleségedről. Ha te nem, akkor én emelem fel a szavam a védelmében.

Igen, emberi és asszonyi méltóságában sértőek azok a mondatok, márpedig én úgy érzem, hogy az emberi méltóságot minden esetben védenem kell, különösen akkor, amikor az Emberi Méltóság Testületének tagjaként immár erre formailag is felhatalmazva érzem magamat. Hogy képviselhet, védhet valaki méltóképpen bármiféle közösséget, közösségünk bármiféle ügyét, aki a hozzá legközelebb állóval ily módon viseltetik.

A szeretet parancsát követni nem utópia, márpedig hol a szeretet, hol a méltóság, amikor oly méltatlan szavakat hagysz visszhang nélkül? A te feleséged, gyermekeid édesanyja a legnehezebb években volt melletted, a sötét korszak után a legmunkásabb években is, vállalva azt a nem könnyű szerepet, amit az élet neki szánt. Hogy lehet minderről megfeledkezni, hogy lehet minden felelősséget rá áthárítani? Végezz önvizsgálatot is.

Mi, római-katolikus emberek a házasságot szentségként tiszteljük, e soraimat egyszerű katolikus hívőként, s nem mint kiérdemesült megyés püspök írom, tehát nem is tudom elfogadni, hogy e szentség felbontására kerüljön sor. Nem tisztem beleszólni más vallások gyakorlatába, tiszteletben tartom elhatározásokat azt, hogy ha nincs más mód, akkor elváljanak az útjaitok. Azt viszont lehetetlenség elfogadni, hogy a szeretet parancsáról megfeledkezve olyan méltatlan rágalmakat hagysz szó nélkül, amelyek árnyékot vetnek mindarra, amit főpapként, közéleti emberként az elmúlt évtizedekben tettél. „Isten a szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne” (I. János 4. 16.). Tudom, hogy egy szeretetben meggyöngyült világban élünk, de éppen az egyház embereinek a szent kötelessége, hogy a szeretetet erősítsük, a kölcsönös megbecsülést embertársainkkal, különösen akkor, ha az illető hozzánk közel álló, az élet nehézségeiben velünk osztozó személy.

Kérlek, fogadd türelemmel egy idős testvéred szeretetteljes aggodalmát, akit nem a bántás szándéka, hanem a szeretet parancsa vezetett.

Tempfli József

Nagyvárad,
2010 április 22.